

Sort que ha-
viem quedat
que aquestes
eleccions...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...no tenien
importància!!

Auy III - Núm. 97

Barcelona, 25 d'abril de 1935

Preu: 20 cèntims

Una missa negra a la Generalitat

Diumenge al matí, els quaranta-set ordenances que habitualment es passen a la galeria gòtica del Palau de la Generalitat, foren sorpresos per una accentuada fortor d'encens que traspuaava a través de les portes de la clausurada capella de Sant Jordi. Avisat que fou el senyor Rubí, hom procedí a obrir la capella, i s'oferi als ulls dels presents un espectacle emocionant.

Vestit de pontifical, l'escriptor Manuel Brunet celebrava missa, i el periodista Josep Pla actuava d'escolà. Amb gran resignació, la missa era oïda pels senyors Valls i Taberner, Carreres Artau i Solà Cañizares. Els coneguts financers senyors Vidal i Guardiola i Tallada, arribaren tard, a causa d'haver de passar els comptes del mercat a les respectives minyones de servei.

A l'hora de combregar, els assistents combregaren amb hosties autèntiques, car les rodes de molí les guarden per a combregar els lectors de *La Veu de Catalunya*. Després, enfilat dalt d'un canelobre, mossèn Brunet pronuncià una plàtica sentidíssima, en la qual es blasraven els impius que havien suprimit el culte a la capella de Sant Jordi. El predicador acabà demanant al cel moltes benediccions per a la Guàrdia civil.

A l'hora d'escombrar, un dels pocs ordenances que treballen es trobà amb el conseller senyor Gasol que havia oït clandestinament la missa amagat darrera un confessorari i que havia quedat adormit degut al desentrenament.

Notes de la diada

Amb motiu de la Diada del Llibre, una comissió d'humils va visitar el senyor Macià i li va fer ofrena d'un exemplar, relligat amb llet de vaca, de l'obra de circumstància del plorat Emili Vilanova, «Pobrets i alegres».

Per agrair-lo, el senyor Macià els va prometre el pal del Zappelin.

Un dels llibres que no es va vendre gaire, i això que és molt bo, fou el famós «K. R. T. U.» d'en Foix.

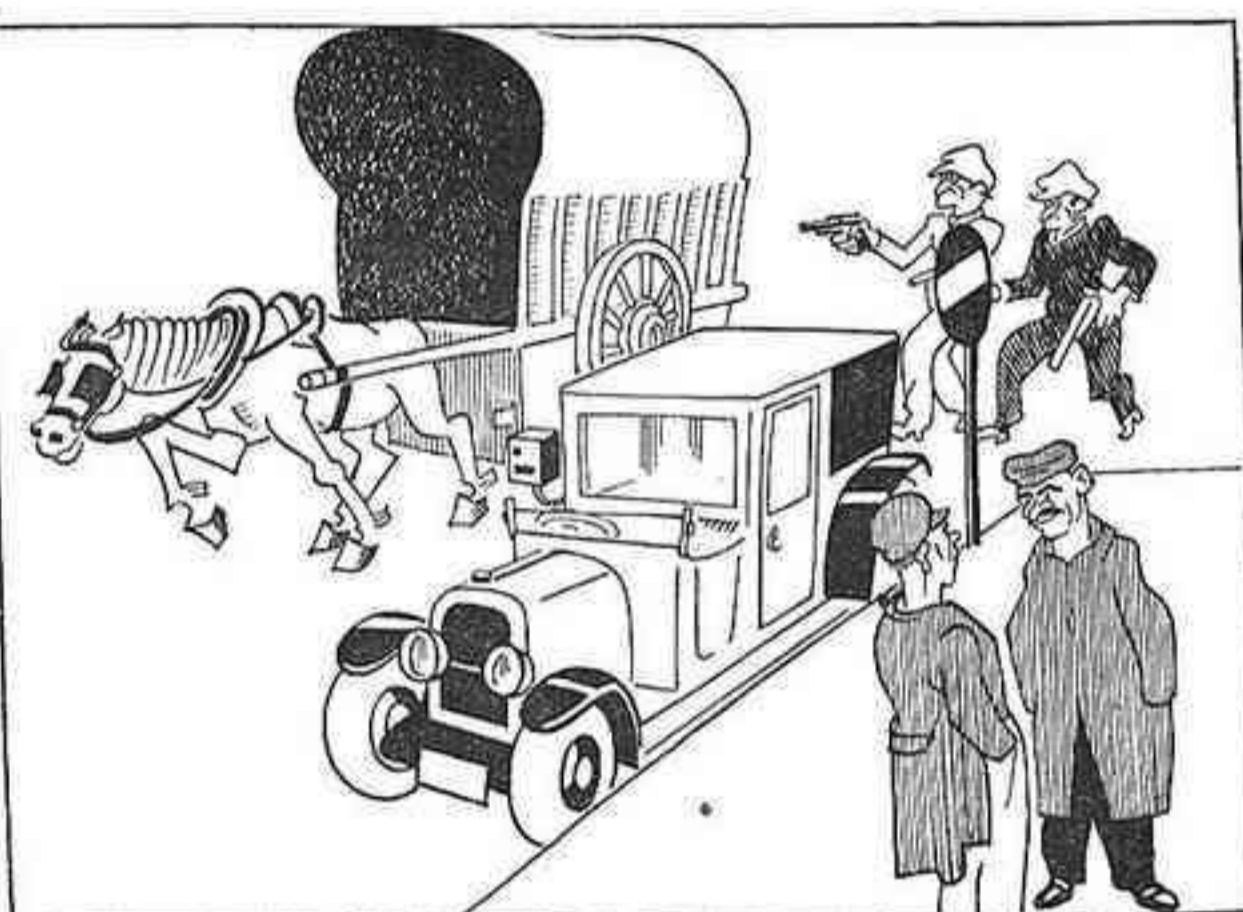
En Garcés ho comentava amb aquestes paraules: «Sí, vaja: es pot dir que el K. R. T. U. li va pel pedregar».

En donar compte de la venda de les diverses novetats literàries que foren llançades al mercat en la Diada del Llibre, els diaris del vespre deien, amb una rara unanimitat: «Al davant va «El vagabund» d'en Bertran».

També són ganats de molestar!

La diada del Llibre El que compraren alguns dels nostres polítics

El Dr. Aiguader: «El alcalde de Zalamea».
En Macià: «Res de nou a l'ouest».
En Companys: «¿Quiere usted aprender francés en diez días?»
En Santamaria: «El llibre del cristià».
En Samblancat: «Carmencita o la buena cocinera».
En Ventura Gassol: «Roses de Sant Jordi».
En Dencàs: «El médico en casa... por si dencàs».
En Pellicena: «La volta al món en patinet».
Els escamots: «Pinya... de rosa» (J. Ruyra).
En Ferran de Sagarra: «Lo Vitrolai».
Amadeu Hurtado: «Guerra i Pau».
Ventosa i Calvell: «Pau, pau i sempre pau».
Pau Vila: «¿Sóc una dona honrada?»

— Ara reposarem nosaltres. Sembla que s'han aficionat als carros.
— És que senten la tracció animal.

ELS SKETCHS DE L'AJUNTAMENT ADMINISTRAR "DELEITANDO"

A les vuit tres-quarts de quinze del vespre el doctor Aiguader dona el bon dia als regidors de l'Esquerra, agita la campaneta abans d'usar-la, l'usa, i comença la sessió de l'Ajuntament.

El Dr. Aiguader. — Aprovat? Aprovat!

El Secretari. — Ara llegiré una proposició despesada dels periodistes, que estan fumigats pel fum del tabac i demanen que es prohibeixi fumar. (La llegeix.)

El Sr. Ruiz. — Yo me opongo.

El Dr. Aiguader. — Home, senyor Ruiz! ¿No veu que hem d'ésser amables amb els periodistes?

El Sr. Vilalta. — Que passi a la Comissió!

El Dr. Aiguader. — Home, senyor Vilalta... ¿No veu que hem d'ésser amables amb els periodistes?

El Sr. Vilalta. — Vostè, sí; però jo, no! Que passi a la Comissió.

El Dr. Aiguader. — Vaja! Doncs que passi a la Comissió! S'ha d'ésser amable amb els regidors.

El Secretari. — ¿Però, no veu, doctor Aiguader, que això ho hauria pogut decidir vostè sol per decret de l'Alcaldia?

El Dr. Aiguader. — Ah, sí? Ves quines coses!

Els periodistes: Estem tan plens d'alegria, ja que ens feu aquest paper, que res més no sabem fer que citar el tarallat.

El Dr. Aiguader. — Fills meus...! Què voleu que hi faci jo?

Els periodistes: Per demostrar el que diem, una sortija us farem.

Tot seguit, els periodistes tiren confetti, engeguen globus grotescos i focs japonesos, que tenen un gran exit fins que els regidors s'adonen que els duros que llancen són de xocolata. Aleshores s'aixequen grans protestes.

El Sr. Giralt. — Amb la indignació més gran i en poques poques frases paraules he de protestar de les al·lusions contingudes en els focs japonesos. Tirar duros de xocolata...

Els focs japonesos. — Pum!...! Catacroc, catacroc, catacroc...! (Cauen tot de tarugos.)

El Secretari. — Segueix l'ordre del dia.

El Dr. Aiguader. — Esperem que es restableixi l'ordre. (Es restableix tot sol.)

L'Ordre del Dia. — (Segueix tota sola.)

El Dr. Aiguader. — Aprovat? Aprovat! Aprovat! (Es posa a fer les maquetes dels dibuixos i els acudits de «La Campana de Gràcia».)

El Sr. Sagarra. — Aquest dictamen d'empleus és d'aquells del 23 de setembre.

L'Escàndol. — Demano la paraula.

El Dr. Aiguader. — Té la paraula el senyor Escàndol.

El Sr. Bertan de Quintana. — Protesto, perquè l'Escàndol està armat i jo sóc partidari del desarmament i enemic del clero i de les guerres. Si no, no acabarem mai amb les guerres ni amb el clero.

El Sr. Sagarra. — Demano votació nominal.

El Sr. Vilalta. — ¿Què s'ha cregut aquests de la Lliga? Nosaltres...

El Dr. Aiguader. — Home, Vilalta...

El Sr. Vilalta. — Vós calleu, que no sou més que el President, i jo sóc el cap de la minoria de l'Esquerra aquí, i seré el cap de la minoria al Parlament de la República. Què us havíeu pensat?

El Dr. Aiguader. — Ai, jo? Res, senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta. — Ah, em pensava! A presidir, pallús!

El Dr. Aiguader. (Presideix. Per pintar alguna cosa segueix pintant bocets de les caricatures que ha de no dibuixar el Robert de les Cabres.)

El Sr. Vilalta. — Proposo que s'aprovi que el senyor Duran i Guàrdia no tingui tinent d'alcalde.

El Sr. Duran. — Ah, sí? Doncs dimiteixo i ja veureu a quin partit haig d'anar.

El Sr. Jover. — Demprés en parlarem; t'espero en un taxi per fer el nostre partit.

El Sr. Vilalta. — Proposo que l'Ajuntament no tingui res que veure amb el Diluvi Universal.

El Diluvi Universal (Caient). — Sí, sí; espera't quan surti i ho veuràs.

Fugint de F. A. I. i de feina

Els conflictes socials ja no són conflictes ni socials

LA CLAUSURA

Atenent les suggerències de *La Vanguardia* i d'El Be Negre, l'autoritat governativa procedí a la clausura dels Sindicats. L'operació es portà a terme a quarts de tres de la matinada, hora en què els sindicalistes acostumen a fer llurs acostumades oracions. Aprofitant aquests moments de solitud, els guàrdies d'assalt clavaren uns segells damunt de les portes dels Sindicats, els ocupants dels quals passaren *ipso facto* a ésser sindicalistes de clausura.

En parlar del fet que uns segells van enganxar-se, la bona intel·ligència del lector haurà comprès de seguida que no es tractava de segells de correus.

LA TRANQUIL·LITAT DELS VAGUISTES

Quan la policia prengué per assalt el conegut Cafè de la Tranquil·litat, l'aire estava ratllat per cent mil bules i tota la cristalleria trontollava degut a l'estrepit de les bombes. Malgrat les aparences, el nom de l'establiment no es pas cap paradoxa, car fou ben visible la tranquil·litat dels clients que, aprofitant la confusió, marxaren sense pagar.

Dintre del Cafè foren detinguts els comitès de vaga de la Construcció i del Transport, els quals estaven fent el burro. Escorcollats que foren els detinguts, hom els trobà proclamant clandestinament, dos pistoles i cinc jocs de cartes trucades. No saberen explicar ni la procedència ni la utilitat d'aquests objectes. Es un cas de desmemoriament notable.

EL CONFLICTE DEL PORT

El conflicte del port que tant preocupa les autoritats, està molt confús a causa de la molta literatura que s'ha fet sobre d'ell. Tots els mals vénen del fet que els atracaments és un negoci

que rendeix molt. Els qui s'hi dediquen sovintegen les descàrregues i, naturalment, lliguen els gossos amb llangonisses. Cada atracament deixa un bon remanent en metàl·lic als executants, i els caps de colla sempre trien, per a dur-los a terme, gent apta, ben preparada i sense manies. Els de la part contrària sempre protesten perquè ells carreguen el mort i en canvi els de les descàrregues s'emporten les pessetes.

Ben entès que en parlar d'atracaments ens referim a vaixells i en parlar de descàrregues a les descàrregues de mercaderies, fetes com Déu mana, o sigui tirant-les a l'esquena.

LA PERSECUCIO DE LA BONA PREMSA

Ha estat denunciat el número de *Solidaridad Obrera* corresponent al dia d'abans d'ahir. Això és una injustícia manifesta, imputable només a l'esperit de rutina que anima el fiscal i a les malvolences del senyor Montero, el qual no parà mai el fet que el públic rigui més amb els editorials de la *Sol* que no pas amb els seus versos de *La Noche*.

Precisament en aquest número denunciat s'hi publicava la vida del gloriós Cavaller Sant Jordi, una pastoral del doctor Iruira, un article de propaganda de la col·lecció de clàssics Bernat Metge i altres originals d'una idèntica actualitat i d'una no menys autèntica honestat. El senyor Eufemio Rodríguez, ex president de l'Associació de la Premsa Diària, ha visitat el senyor governador per a interessar-li eviti la repetició d'aquests fets.

L'ARU RODAT PARA DE RODAR

La situació de la indústria del transport no pot anar ni amb rodes. En la darrera assemblea

fou acordada per unanimitat la vaga de l'art rodat, en la nova fórmula d'obstrucció. Aquesta nova fórmula consisteix que els vaguistes facin acta de presència damunt de llurs respectius vehicles i s'hi colloquin talment com si treballessin. El client puja dalt del tramvia, taxi, etc., i aleshores aquests (tramvies, taxis i etcèteres) comencen a no rodar i no paren de no rodar, d'una manera total, absoluta i indefinida.

El nou sistema de l'obstrucció corre el perill d'anar a l'aigua, degut que els viatgers dels tramvies encara no han notat que aquests no es moguessin. En plena Rambla, hi ha un vint-i-u aturat des de fa dos dies i pel pas que va els seus ocupants veuran inaugurat el nou edifici de «El Siglo». I tothom ha pagat el passatge amb aquella alegria!

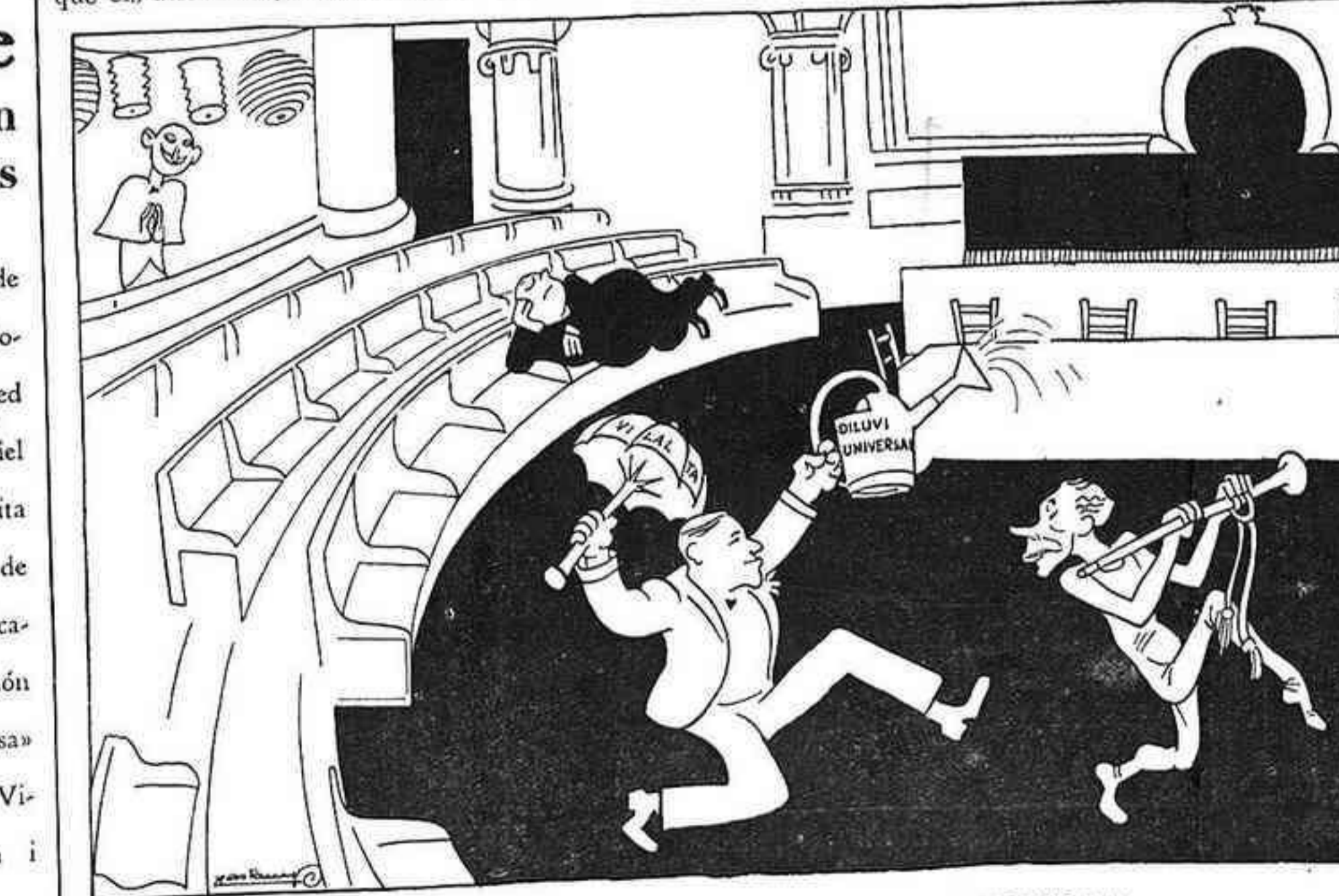
LES POTASSES S'ADHEREIXEN AL MOVIMENT

Per solidaritat amb els qui estan al fons de la mina de potassa de Cardona, les potasses de Barcelona s'han declarat en vaga, que tractant-se de potasses no cal dir que és una vagassa. El fet, encara que previst, ha estat molt comentat.

Sortim de dubtes?

El dia de la Festa del Llibre, l'escriptora Maria Rodoreda publicà una novella titulada «Sóc una dona honrada?». El volum anava enfaixat amb la següent llegenda: «La tragèdia d'una dona que, amb les coses que li esdevenen, no sap si pot dir-se que és honrada».

Veurà, senyoreta: ¿té o no té «cartilla?»

SEMPRE NOU! SIEMPRE NUEVO! TOUJOURS NOUVEAU!
Deliciosos aspectes de la nova lluita per la vara.

MAI BADEM!

Ofereim avui als nostres lectors republicans, un exemple de la manera com els pares i marits hauran d'entendre i aplicar la llibertat del vot femení.

(És un document Be Negre)

LEGISLEU, LEGISLEU, NO SIGUEU "TONTOS" El veritable projecte de Llei de Contractes de conreu

La Comissió parlamentària nomenada a l'efecte ha modificat en la següent forma el projecte de Llei de Contractes de Conreu:

Art. 1. La terra, com la dona, és del qui la treballa. El propietari de la terra, com el de la dona, no té altres drets reconeguts que els d'ésser cornut i carter de l'amo els drets d'inscripció al registre civil.

Art. 2. Podria, però, donar-se algun cas en el qual la terra fos precisament d'aquell qui no la treballa. Això s'esdevindria sempre que l'infirmitat fos afiliat a la Unió de Rabassaires i altres Cultivadors del Camp de Catalunya.

Art. 3. Els contractes de conreu quedaran abolits des de la promulgació d'aquesta llei. El rabassaire s'incorporarà immediatament de la terra sense gastar gaire paper segellat i molts menys embuts.

Art. 4. Cas que el propietari ofereixi resistència, el rabassaire podrà bandejar-lo de la vinya pels procediments que siguin, posant com a límit l'escopeta de dos canons.

Art. 5. El rabassaire podrà incautar-se de les cases de l'amo sempre que les necessitats del conreu l'hi obliguin. Podrà fer migdiada en el lit del propietari i rentar-se els peus en els gibrells de la cuina.

Art. 6. El rabassaire oferirà a l'ex-propietari un contracte de treball, a fi i efecte de facilitar-li un mitjà de regeneració pel camí bíblic de guanyar-se el pa amb la suor del propi front. El propietari, ben entès, podrà refusar el contracte, però en tots els casos ve obligat a donar les gràcies al parcer.

Art. 7. Suposant que al rabassaire no li plagui el conreu al qual dedicava el terreny l'antiq propietari, tindrà dret a per-

cebre una indemnització en metàl·lic proporcionada a la magnitud del disgust. Així, al rabassaire que no li agradi el bròquil podrà declarar que aquest s'ha acabat i obligar el propietari a pagar les conseqüències.

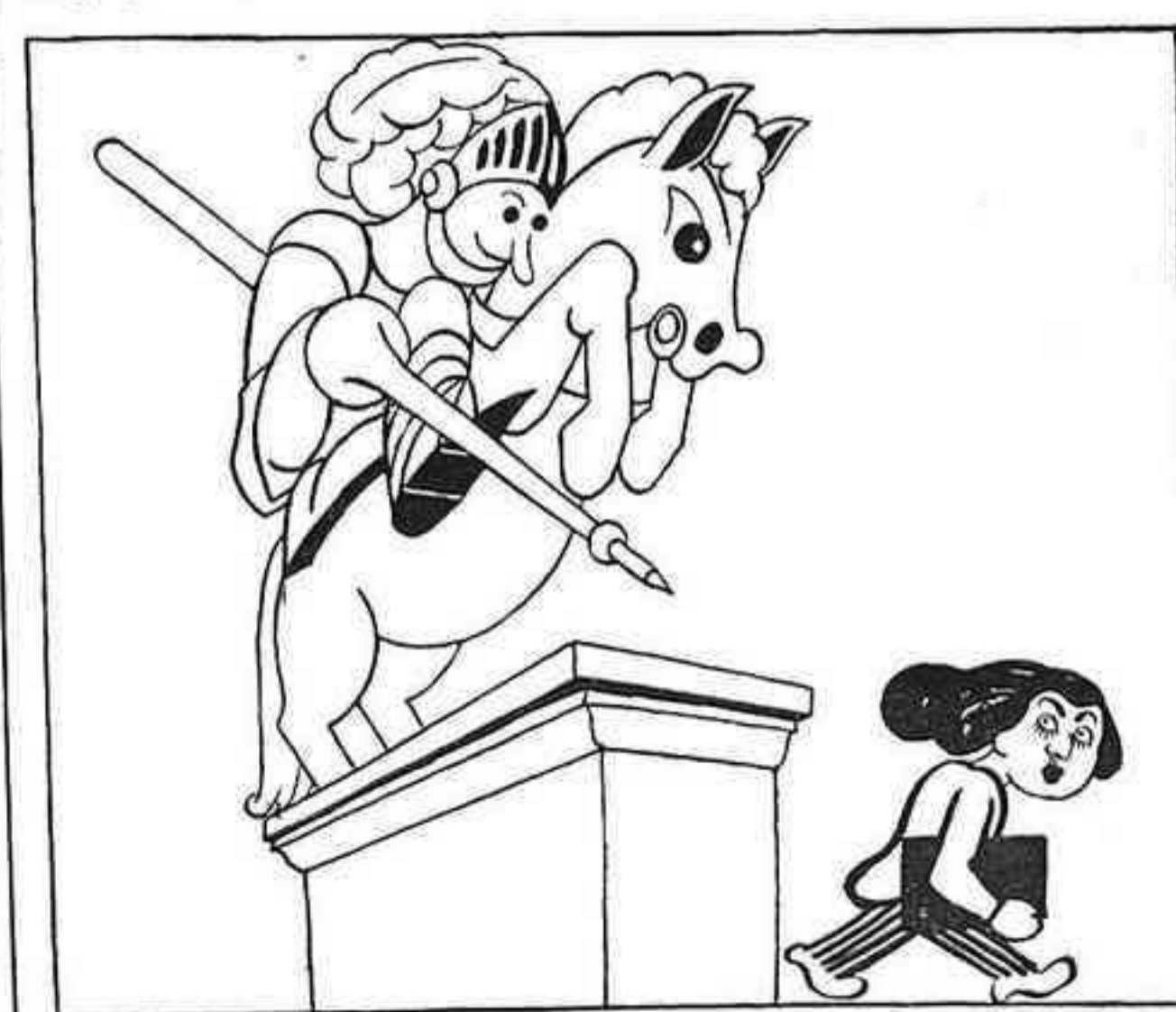
Art. 8. Als cepts americans, se'ls obligarà a prendre carta de ciutadania espanyola, corrent a càrrec de l'amo els drets d'inscripció al registre civil.

Art. 9. Els rabassaires col·liran tot el que puguin, deixant de banda les velles manies dels límits de les finques, els drets de la propietat, els màsters de la Guàrdia Civil, etc.

Art. 10. Els conreadors de la terra vénen obligats a tractar aquesta amb tota suavitat, i no empraran mai el magall per dissoldre els terrossos, sinó que repellent els procediments violents, primer els invitaran a dissoldre's per si sols, i, en resultat negatiu, recourran a la dissolució aquàtica com si es tractés de terrossos de sucre. Cal arrearconar els vells procediments d'exploració de la terra, car d'ara endavant, només s'explorà el propietari.

Art. 11. Totes les rendes obtingudes en el conreu de la terra seran ingressades puntualment en el Banc de Catalunya, el propòsit del qual serà tornar-se a fer amb una extensa clientela de pàgesos.

Art. 12. Per evitar futures contingències, sempre desagradables, i en previsió de possibles males interpretacions, es fa constar ben clar que si els actuals rabassaires que convertim en propietaris es veuen molestats, anys a venir, per les reclamacions d'uns altres rabassaires, no han de fer més que cridar la guàrdia. La terra ja és del qui la treballa, però no tant.

Sant Jordi. — Ep, tu. No erem ten amics, obans?
Gassol. — Si t'he vistu no me'n recuerdu.

EL CRUZADO ESPAÑOL I EL BE NEGRE

La premsa tradicionalista ha publicat la següent carta que el seu rei ha enviat a l'ex-comte d'ex-Rodezno:

«Querido conde Rodezno: Como sabrás mejor que yo, «El Cruzado Español» sigue su campaña de oposición a mis órdenes. Aguardé todo este tiempo esperando que se sometería al fin. Llamé al representante de aquel periódico, el que acudió a mi llamamiento, y le fué en la alternativa de obedecer o de obligarme a tomar la dolorosa resolución de tener que considerarle como ya no perteneciente a nuestra Comunidad Carlista. Rehusó cumplir mi orden, continuando su política subversiva. Son, pues, ellos así como cuantos les secundan quienes se separan de nuestro partido y no yo quien les echa. Me duele en el alma, porqué sé que la mayor parte de ellos obran de buena fe, tan solo por falta de comprensión y espero que, Dios Mediante, no tardarán en volver a nosotros.

Te envío esta declaración para que se publique en nuestra prensa.

Recibe, querido conde de Rodezno, las más cariñosas memorias de tu afectuoso,

ALFONSO CARLOS.»

Ara que la broma ja està feta, hem d'aclarir que aquesta suposada carta de l'Alfonso Carlos és apòcrifa. Es tracta, senzillament, d'un document redactat i enviat per EL BE NEGRE en persona. L'Alfonso Carlos, si és que encara és d'aquest món quan surtin aquestes ratlles, ens ho perdonarà.

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS

Taxi-Atzacaments	10.805
Razzies llibertàries	118
Diada del Llibre	22
Sant Jordi Llibre	23
Diada del Llibreter	523.000
Port's	1.10
Trans-port's	0'95
França-Espanya (5.ª edició)	1.0
Anglaterra-Espanya (Turons)	4.1
Hockey (país)	100 %

Segueix operant-se amb tanta fermesa en el ram d'atracaments que aquest paper és un constant *dóna-me'n, dona-me'n*. Cal reconèixer que l'organització vertical que s'ha donat a aquesta indústria la fa un dels plaçaments més productius.

A última hora, però, es tem que les razzies llibertàries que tan bona acollida han tingut puguin perjudicar aquest negoci que amb tanta facilitat va posant arrels a casa nostra. Els valors esportius segueixen tronats, sols el paper Hockey (país) va mantenint-se a l'estranger amb un 100 per 100 de victòries intransferibles.

Ràdio

Del fabricant al públic

3 làmpares

Pts. 139'50

4 làmpares

Pts. 275'—

Tota Europa en audició.—Un any de garantia.—Busquem representants per a províncies

Calàbria, 96 (C. Catalanes) (No hi ha aparador ni boliga)

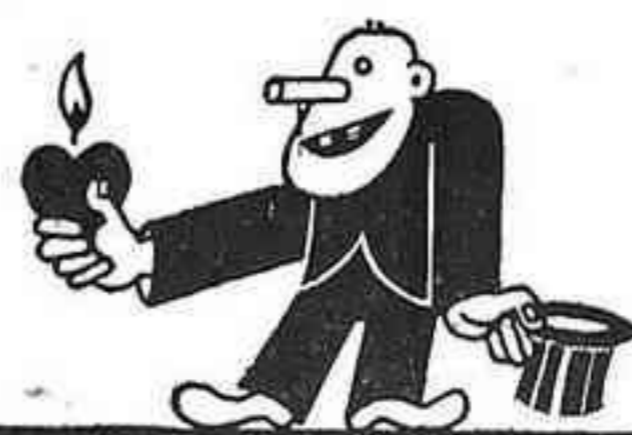
El Xarop Ernest Pagliano, pres a temps, evita l'infecció tifoide

XOCOLATA

ÉS MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

amb el cor a la mà

EL TRASPAS D'ELS SERVEIS DE SANITAT VA A TOTA MARXA

Com que, segons sembla, i un dia o altre s'havia de saber, el doctor Josep A. (Ah!) Tralal ens passa 500 pessetes cada mes perquè li fem la propaganda, no podem menys que posar el crit al cel i en defensa del nostre protector contra les calúmnies que repetides vegades ha llançat damunt d'ell la premsa satírica i insolent atribuint-li un càrrec de subdelegat de Medicina, que li representaria de 2.500 a 3.000 pessetes cada mes, com si no fossin prou els càrrecs que absorbeixen la seva activitat i la seva salut.

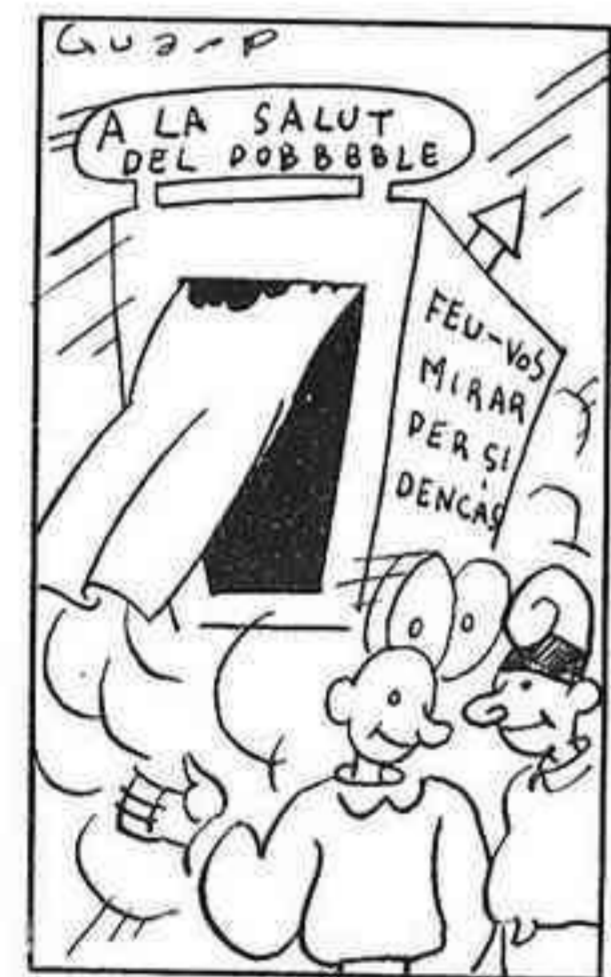
I tot per un malentès lamentable, encara que incomprensible en persones que haurien d'estar asabentades.

Cal, per posar les coses en clar, que ens remuntem als temps de la proclamació de la República.

Quan el senyor Companys deixà d'ésser governador civil, és cert, nomenà, com a testament, el dia abans, tres subdelegats de Medicina, sense anar a concurs o oposició, perquè ens trobàvem en uns moments revolucionaris i calia fer revolució i cobrir tres places, dues vacants i una, que hi quedaria perquè el doctor Soler es jubilava. Per a les dues primeres foren nomenats els doctors Josep Dencàs i Nicolau Battestini; per a la tercera, el nostre amic Josep A. (Ah!) Tralal. Els dos primers ocuparen les places; el tercer, però, s'haurà d'esperar mig any encara perquè el doctor Soler no s'acaba de jubilar mai més.

Però si d'una banda s'ha comès una injustícia, si no irreparable, almenys manifesta, de l'altra la Providència, sempre alerta, ha portat de tal manera les coses, que gràcies a ella s'està accelerant com no es pot dir el traspàs de serveis de Sanitat a la Generalitat.

La Providència va produir la rebequeria del grup de L'Opinió, que ara la mateixa Providència s'ha encarregat de desproduir per tal d'aconseguir que el subdelegat de Medicina, doctor Dencàs, passés a Conseller de la Generalitat. Fou aleshores que el doctor Dencàs, magnànim, posà en el lloc de subdelegat, en qualitat d'interí, i com en traspàs inter-vius, que diuen als mercats, el seu germà doctor Cándid Dencàs, tan jove i ja futur merge del Parlament, i per tal d'assegurar a Catalunya els beneficis d'una tal adquisició i d'un traspàs ràpid dels serveis, no deixa de mà ni de peu l'inspector de Sanitat doctor Ferrer, perquè acceleri la cosa.

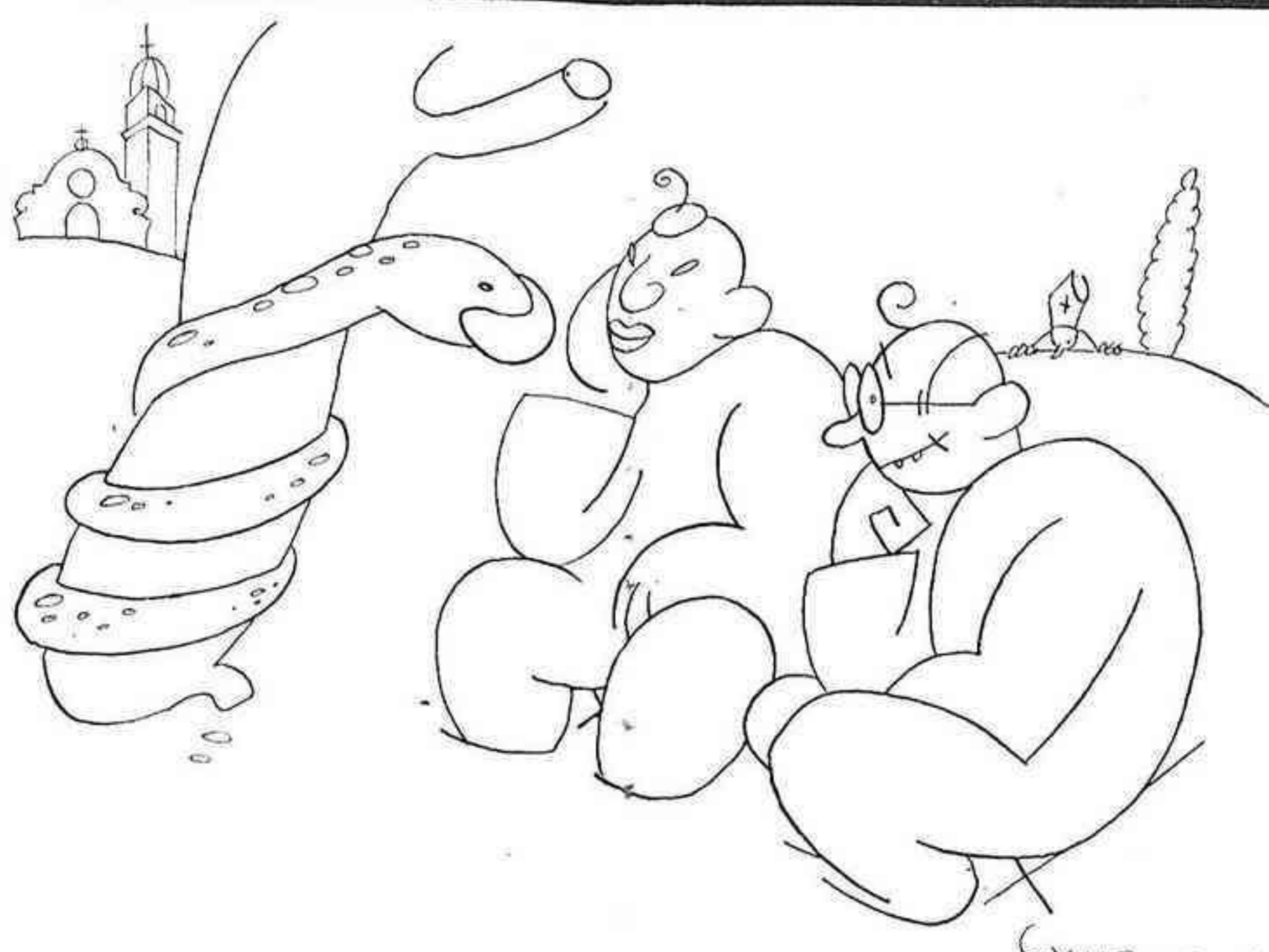

—Mira que va de pressa!
—Sí. És la tisl galopant.

Per tal que tot vagi com una seda, el Sindicat de Metges de Catalunya s'ha mantingut en aquest afer en una lloable i prudent prudència, que el subdelegat de medicina doctor Peyró i altres il·lustres personalitats de l'Esquerra no podran menys que recompondre-li.

NO TOSSIU

PRENEU PASTILLES KLAM TRES RALS CAPSA LA PRIMERA US CONVENCERA

—Nosaltres hem fet volar les dones i ara les dones ens faran bolar a nosaltres.

ELS BENS FLORALS

La cançó dels Liberals

- ¿Que el nou règim, pels principis, pels seus nobles ideals, suporti les envestides dels sapastres clericals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que les dretes, les esquerres, els senglars i els radicals la mosseguin i esgarrapin pels quatre punts cardinals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que abolim del nou codi les condemnes capitals a profit i benefici dels més vils dels criminals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que es fan els amos de casa una colla d'anormals, que per tot menjà els caldrà força palla i força alsals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que rebroten més malignes aquells espantosos mals anidescos, tan terribles que voldríem oblidà'ls? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que els pillastres més insignes i els assassins més venals puguin fer-ne de les seves i no puguem agafà'ls? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- Si en Milà conspira a Esplugues amb alguns ex-generals, i ho sabem com una cosa d'aquelles tan naturals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Si l'Església va de menos i es ven els ciris pasquals, i li cremen les casulles i els autos sacramentals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que els atracadors prosperen i fan negocis cabdals atracant estancs i xofers i pispant-los tots els rals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que campen per llurs respectes els pintes professionals, que els de la Soli fan l'ase i altres classes d'animals? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que el sindicat de la fusta, i el de l'encendre fanals, i el del transport, per les calces es passen les lleis socials? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que es facin sense cap solta vagues tan originals com aquesta dels paletes i altres manicomials? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿Que la República vagi sota tots els temporals i arribi tan mal tractada que ja no pugui aguantà'ls? Tant se val. Nosaltres som liberals!
- ¿I que aquesta Barcelona perdi les forces vitals, fins que després hom no pugui aixecar-la ni amb ternals? Tant se val. Nosaltres som liberals!

VAGA (I) DE CONFERENCIANTS

Les dones del «Lyceum Club» varen organitzar quatre conferències polítiques amb un èxit esclatant.

La primera vegada el conferenciant es va equivocar i va donar al «Gran Teatre del Liceu», a la segona es va quedar encallat dalt de l'ascensor entre el tercer i quart pis, a la tercera fou atropellat degut a una mala interpretació de les disposicions Vachier, i a la quarta el conferenciant es va topar amb l'Aurea de Sarrià (sòcia de l'entitat en qüestió) a l'escala i males llengües asseguraren que morí ofegat.

Ja tenia raó l'assessora artística de la casa, Mercè Ros, en assegurar-los que això de la política només serviria per a portar-los mals de cap.

IMATGERIA POPULAR

El dia de la inauguració a Sitges del Cau Ferrat com a museu municipal, sembla que es feren uns parlaments importantíssims i que els polítics en aquesta tònica de grandiloqüència traspasaren tots els límits que eren de preveure. De tots, però, el més enlluernador i fantàstic fou en Ventura i Gassol. A fi que els nostres llegidors tinguin una idea un xic aproximada de com s'expressà el conseller de Cultura de la Generalitat, només els direm que arribà a comparar les barbes d'en Rossinyol amb les vinyes del Penedès.

Pel que es veu, en Gassol, quan parla de barbes, no li ve d'un pèl.

UN MALENTES

La Penya «Els Difícils» celebra l'aniversari de la República amb un sopar a la Maison Dorée. Fent broma fent broma—que ja és fer broma—varen pispar la cartera al cambrer, la varen posar dins d'una capsa i la varen fer portar, ben embolicada i lligada, com un present al seu propietari. Aquest es pensava que es tractava d'una broma; quan va veure una cartera al cambrer, la varen posar dins d'una capsa i la varen fer portar, ben embolicada i lligada, com un present al seu propietari. Aquest es pensava que es tractava d'una broma; quan va veure una cartera al cambrer, la varen posar dins d'una capsa i la varen fer portar, ben embolicada i lligada, com un present al seu propietari.

—Compte amb la cartera!—en el precís moment que entraven dos regidors radicals clients de la casa.

Des d'aquell dia la Maison Dorée ha perdut dos clients.

—Si rebalixen el deu per cent, porti'm una orxota.

DEU PREMIA ELS BONS

Fa un temps els seus esperançats i els seus agrairts admiradors, posats, per una vegada, d'acord, decidiren dedicar un homenatge a un regidor.

Aquest, amable, el va acceptar, i pregà més amablement, per mitjà d'unes comunicacions a les mecanògrafes de la Comissió, que presidia, que hi assistissin. Però resultà que només n'hi amren dues.

Passaren uns dies i l'homenatge anà a visitar les dues amables mecanògrafes.

—Per què han vingut a l'homenatge?—preguntà.

—Oh! per simpatia i... i per patriotisme... El regidor va quedar tan emocionat que va escriure uns papers i els els va donar. Era un petit record per a cada una: un val de 250 pessetes.

«L'OPINIÓ» perdonada

Quan, després de les baralles, en traslladar-se L'Opinió i La Humanitat varen canviar de pis per no veure's mai més la cara i que cap d'elles no veies més la cara de l'altra, la Providència (que no és cap diari de l'Esquerra, però que ho sembla) feu tan bé les coses, que es trobaren costat per costat i balcó per balcó a la Ronda de Sant Pere.

En veure-ho, tothom ja va dir que la cosa anava per bon camí, i, en efecte, un matí va sortir L'Opinió al balcó a prendre el sol i mirà desdenyosament La Humanitat, que era darrera els vidres. Aquesta va sortir cap al terrat i mirà desdenyosament la primera, que era darrera les persianes. Varen passar uns dies. La Humanitat va declarar que a ella ningú li feia baixar la cara i que sortiria al matí. I ja estava decidida a fer-ho i a fer llengots a la seva veïna, quan les visites d'una i l'altra varen decidir posar pau entre les dues parentes. La Humanitat no podia pas sortir de dies amb les faltes d'ortografia que lluita. Signu com sigui, i no se sap ben bé com, el cert és que de sobte s'ha sabut que hi havia hagut reconciliació.

¿Reconciliació entre L'Opinió i La Humanitat? No; això, no, reconciliació entre L'Opinió i la casa pairal. D'aquesta manera La Humanitat no hauria de sortir a l'hora del sol i no hauria d'ésser l'òrgan oficial del partit. Però, preguntarà el lector, ¿el Govern de la Generalitat, com queda?

Ah! li contestarem, això ja és una altra història. De totes maneres, si ha acceptat els punts de vista de L'Opinió, ¿per què canviar, si tots pensen igual i són tan desinteressats?

orelles esgarrades

Libertats de llengatge

De L'Opinió del 19 d'abril: MACARRONS I COLLARETS

Una nova important: les dames parisienques han començat a lluir collarets de macarrons. Els interessats a vendre collarets d'aquests fan remarcar l'avantatge d'adquirir uns ornaments tan barats i que, en cas de necessitat, poden aparavagar la gana sense haver de passar per les casses de préstecs. Aquest argument té una gran força en totes les dames a les quals agraden els macarrons.

Les dames a les quals agraden els macarrons, pobres! prou pena en tenen.

Coses de joves

Divendres passat El Correo Catalán publicava a primera plana, amb tots els honors, això que se segueix:

FELIZ ACONTECIMIENTO

NUUESTRA FELICITACION

En la Casa del Destierro se ha conmemorado el 62 aniversario de la boda de nuestro amadísimo Caudillo Don Alfonso Carlos de Borbón, con la Egregia Señora Doña Maria de las Nieves de Braganza.

Al propio tiempo, hacemos votos fervientes a fin de que el Cielo bendiga su unión y colme de dichas a los Augustos Esposos y les conserve, por muchos años, su preciosa existencia, para que puedan ver cumplidas sus legítimas aspiraciones en bien de la Religión y de la Patria.

Vaja!... No es fa mai tard si el cor és jove.

TOSTADERO - CAFÉ - RESTAURANT

Plaça de la Universitat, 3 - Telèfon 5482

TARDA I NIT Grans Balls familiars per concurs d'orquestrcs

Les malalties i llur convallescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per venèter la malaltia totes les seves reserves i el cos roman mancat de defensa. Si no m'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convallescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosto-Glico-Kola Domènech, el qual produeix una tonificació tan ràpida, que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènech: Ronda Sant Pau, 71.

A una taula ben proveïda no hi pot manca

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

I UN BE!...

En Rossell i Vilar s'ha comprat una moto.

Solidaridad Obrera s'ha fusionat amb l'Esquerra.

El ram de construcció s'ha declarat partidari del treball intensiu.

L'Ordre Públic diu que és optimista.

Els que gasten mitjons «Molfort's» diuen que també.

ARQUES SOLER

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET

ALDANA 3 I 5 BARCELONA T. 31853

MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 T. 16119

Els rabassaires han estat vistos apallissant en Companys.

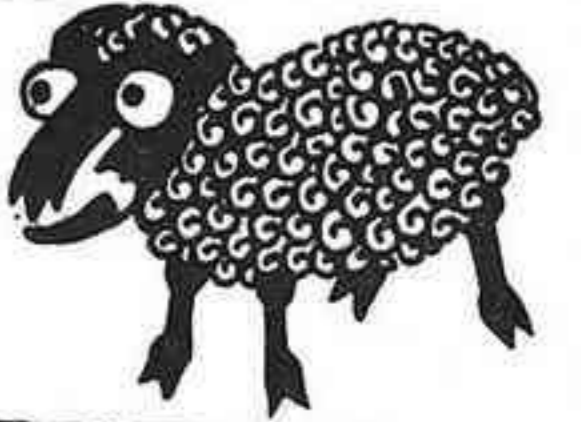
Els escamots han sortit cap a la Torrasa per fer pràctiques de sanitat.

Els atracadors han atracat la caixa de L'Esquella de la Torrasa.

Aurea de Sarrià s'ha fet construir un galliner, la direcció tècnica del qual ha anat a càrrec dels de «G. A. T. C. P. A. C.»

Els de l'«Ocell de paper» han organitzat una enquesta titulada: «¿Per què diable es venen tants llibres catalans?»

El Be a les foscaules

LES ESTRENES INTEL·LECTUALISME INVERTIT

Com cada divendres, dissabte passat va haver-hi estrena a l'Urquimaona. El film escollit per aquest importantíssim acte de la vida humana fou «Susan Lenox», obra en la qual Greta Garbo fuig de casa seva en un dia de pluja i a conseqüència d'això troba Clark Gable que, com totes les nostres lectores hauran pogut comprovar, és l'home ideal i, com ha comprovat en Sebastià Gasch, es proposen formar la parella ideal. Els incidents de la vida, però, contrarien els desitjos del crític Gasch i comencen els drames

PUBLICITAT
CINEMA
Passatge de Gràcia, 57
Telèfon núm. 79637
SESSIÓ CONTINUA
de 3 a 8 i de 10 a 12
Localitat única,
seient 1 pesseta
Demà, nou
important
programa
Notícies, Reportatges
i Documentals "FOX"

Convé no donar una interpretació equivocada al títol que deixo escrit. Faig l'aclaració immediatament perquè sé com són d'ignars els meus lectors, car si no en fossin, no em llegirien, sabedors com serien que l'ignar sóc jo. Intel·lectualisme invertit no vol dir autoinversió. Diu Rabelais: «jamais de la vie». No seré, doncs, jo, qui judici de la meua personalitat moral. Jo sols diré, com Goethe: «man spricht deutsch». És a dir: «do ut des», segons Virgili i Rovira. Així i tot, Goethe era un ingenu. Si hagués viscut en la nostra època de maquinisme i de vachierització, sota l'ègida gloriosa del magne triunvirat Macià, Companys, Aiguader, el seu «man spricht deutsch» s'hauria convertit en l'«asinus asinum fritcat» d'Horaci Socias. Que ho diguin Dencàs i Tauler. Que ho cantin Canturri i Fontbernat i els seus cent homes reduïts a trenta.

per Agustí Esclasans

La inversió intel·lectual podria definir-se així: allò que ha d'ésser a dalt i és a baix. Allò que ha d'anar al cap i és a la cua. Allò que és a la dreta i hauria d'ésser a l'esquerra. O bé, si voleu, així: Allò que ha d'ésser a baix, i és a dalt. Allò que és a la cua i ha d'anar al cap. Allò que és a l'esquerra i hauria d'ésser a la dreta.

hagi d'elogiar l'Ullet? Lamentable i suspecte, direu. Però... «Honi sois qui mal y pense», dice escrit en el fons del meu capell.

Encara un altre cas de capgirament: ¿un poeta com jo, que com tothom ignora vaig arrebolar, en aparèixer, l'obra de Maragall, de Verdaguier, de Guimerà, de Pepet del Carril; un poeta de selecció i de ritmes accelerats, ha d'omplir cada setmana un periòdic del plebeisme de «La Campana», a les ordres de qualsevol Aiguader?... ¿Negareu que no sigui una altra inversió?

La llista d'exemples seria molt llarga i massa curt l'espai que m'ha ofert l'hospitalari Be Negre, al qual (un altre cas contradictori, d'inversió) em veig obligat a blasmar des de «La Campana» per exigències d'un alcalde que a Molterusa faria un gran paper i de la seva cort d'honor. Faig aquesta afirmació amb tant d'aplom perquè em consta que no creu que aquests articles siguin meus. Els suposen una broma de la redacció d'aquest setmanari, el qual voldrien veure desaparèixer, però el qual són els primers de sostenir. Si sabieu amb quina ànsia espereu els dimarts!

Queda clar, doncs, que a causa de la «struggle for life» de Browne, em veig forçat a fer d'intel·lectual invertit. Comptau el fracàs de la meua impotència, car no em diverteixo.

Per encàrrecs de publicitat a EL BB NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

Dissabte, dia 29: DUES estrenes

FEMINA CAPITOL

Film per als adoradors de
Lillian Harvey
i els admiradors de
Henry Garat

Sueño dorado
Jean Murat
Daniala Parola

El millor film del tràfec de drogues amb els seus mals i les seves víctimes

Greta Garbo

I les misterioses, la pobre Greta (Garbo) va de mal en pitjor, després d'haver anat de bé en millor i al final, com no podia menys de succeir, s'acaba el film. També s'hauria pogut acabar abans del final o després del final, ja que es tracta d'una mena de llargmetratge sense fi que talla on tallis sempre queda bé. El director, però, té el bon encert de fer-lo acabar just i cabot en el final, ni més ençà ni més enllà.

Si tots els policies, com el protagonista de «El Bóldo» fossin corredors d'automòbils, no a comissió, sinó en pista, no hi ha dubte que els lladres i similars tindrien més aviat mala tela al teler. En projectar al Capitol un film com aquest abans d'un com l'anterior, fan una labor altament ciutadana, perquè aconseguen que els policies que van a veure un policia guanyant curses puguin veure sense perill al costat dels gangsters que van a veure els fills dels seus col·legues.

«El Hombre que se reía del Amor», el film dels Ladrons de Guevara que es reia de l'amor i del públic al Fantasio, deixa avui de riure-s'en. Era d'esperar que un dia o altre acabessin les rialles.

Sempre havem cregut en la conveniència que els gangsters s'abstinguessin de tenir fills mentre poguessin.

Aquesta teoria, que nosaltres havíem sostingut a peu i a cavall, ha vingut feliçment confirmada pel film que projecten al Capitol i que per una rara coincidència es titula «Los Hijos de los Gangsters» (ves, qui ho havia de dir). Veiem en ell com, per no haver seguit les nostres indicacions, dues famílies gangsterianes es veuen derrotrades per uns fills que no en són, fins al punt que si no fossin uns perfectes gangsters, els seus pares arribarien a dubtar de la seva paternitat. Però no en dubten i això fa que es vagin entretenint pelant-se mútuament els parents, cada cop més pròxims, fins que les existències estan tan líquides que haurien de llançar al mercat els protagonistes del film. Afortunadament, però, el director vigila i encarrega a l'àvia que li liquidi el gangster més important per evitar complicacions i danys i perjudicis. Aquesta ho fa amablement i el film s'acaba amb un notable estalvi d'actors.

Tota l'actualitat cinematogràfica del moment gira a l'entorn dels estudis que la «Metro» pensa inaugurar a la nostra ciutat amb el propòsit de poder filmar amb el màxim de comoditat pel·lícules parlades en espanyol.

En Fontbernat, assabentat de la notícia, ha curat de trametre oferta a la «Metro» dels seus Cent Homes, els quals, segons resa laicament la carta, són uns excel·lents tramoiests.

En Busquets, periodista esportiu de La Rambla i etern aspirant a cineasta, ha vist allò que en diem el cel obert (no el celobert) al assabentar-se dels projectes que arriba la «Metro Goldwyn». I ha cuitat a oferir els seus fotogrònics serveis per si desitgen un protagonista sense pretensions i amb bigoti propi.

Sembla que a can «Metro», més aviat es decidirien per en Sunyol i Ciutadania que, si més no, sempre omple més que no pas l'infortunat Busquets.

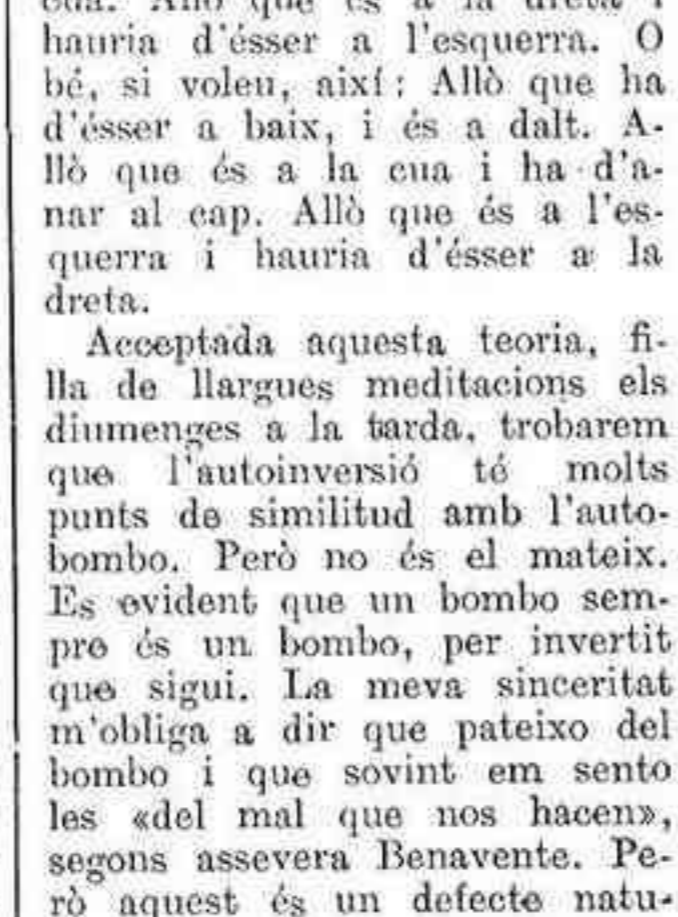
Els actors de Romea confien que hom els cridaria per a filmar «El Café de la marina» de Josep Maria de Sagarra.

I s'han tingut de quedar amb les ganes i sense Cafè.

No els hi han respectat ni un vici tan honest.

Els actors de Romea no actuen d'explicar-se aquesta actitud dels que dirigeixen la filmació d'«El Café de la marina». —Que potser no som fotogrònics? —es pregunten, aclaparats i amb manifesta estranyesa. Un amic de la casa sembla que es va atrevir a contestar-els-hi la pregunta: —Què us diré... si en sou, us ho porteu molt amagat...

La inversió intel·lectual podria definir-se així: allò que ha d'ésser a dalt i és a baix. Allò que ha d'anar al cap i és a la cua. Allò que és a la dreta i hauria d'ésser a l'esquerra. O bé, si voleu, així: Allò que ha d'ésser a baix, i és a dalt. Allò que és a la cua i ha d'anar al cap. Allò que és a l'esquerra i hauria d'ésser a la dreta.

Jean Harlow

MOLT AVIAT!
Josep Santpere
Rafael Arcos
MERCEDES
Carme Aubert
Hèctor Morel
MERCEDES
Antònia Colomé
John Bux
López Estrada
Cheo Morejón
MERCEDES
Jaume Planas
i els seus discos vivents
MERCEDES
Cantat i parlat en espanyol
Per primera vegada,
escenes directes en català
Direcció J. CASTELLVÍ Producció Barcelona.Film

Al Fantasio, varen passar de prova l'altre dia, un film almanya titulat «A casarse, muchachas», cantat i parlat en espanyol. És el darrer refinament de la indústria del sabotatge cinematogràfic, coneguda amb el nom de «dobles». Més que d'una prova es tractava d'una prova-tura.

FANTASIO
AVUI ESTRENA
Gustav Frohlich i
Gitta Alpar
El Hechizo de Hungria
Distribuidors:
EXCLUSIVES STAR FILMS
Balmaes, 108

MOLT IBEE!

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773
Avui, nit, estrena del sòmet estiuenc de LLUÍS DE VARGAS.
La Locafis
Formidable interpretació d'AMALIA D'ISAURA
Dimarts i dijous tarda, l'èxit
USTED TIENE OJOS DE MUJER FATAL
Totes les nits: Amàlia d'Isaura en la seva gran creació, LA LOCATIS
Companyia de comèdies
MELIA-CIBRIAN

En un escrit publicat a La Noche, el mestre Penella explica totes les coses que havia arribat a fer en aquest món: desmarcar lloros a Fernando Poo, pujar a l'Everest, descarregar carbó a Shanghai, predicar als indis de l'Amazones i multi-

Teatre Català Romea
El petó davant del mirall
Triomf de la companyia
VILA-DAVI

tud d'altres coses tan heterogènies com aquestes.
Que no s'encaparrí el senyor Penella. La feta més extraordinària de la seva existència és indubtablement que li estrenin una revista en un teatre seriós, amb taquilla oberta.
Es mentida que el temps passi. Per a demostrar-ho, al teatre Nou hi ha el senyor Sagra-

nyes, producteur tan dolent ara com sis anys endarrera. El temps només ha passat damunt de les cares i els cossos — ai! — de les seves girls. N'hi ha algunes que treballen a costat de les filles llurs.
Per cert, que al Nou fan un sainet, «Los verbeneros», que ha estat trobat molt madrieny per certs crítics barcelonins. Ho sentim per Madrid.
Al teatre Espanyol, en vista del poc èxit que tenen els vodevils que estrenen cada setmana, l'empresa ha decidit d'ara en endavant fer teatre. Té en cartera obres de l'Amichatis i d'en Mantua.
Apreciem la ironia.
Al Còmic, la companyia Caralt ha representat una obra, «Beso mortal», destinada a demostrar els estralls de la sifilis. L'obra era d'un realisme tan pujat de to, que l'empresa cregué convenient no vendre les primeres files de butaques, per tal d'evitar el contagi. En funcions successives les posà a la venda, si bé a la taquilla proveïen d'un preservatiu a cada espectador.
El senyor Lerroux va fer de vedette en un homenatge als autors Guerrero i Ardevin, celebrat a Madrid. Les senyores i senyorettes Gómez, Carvajal, Gracian, etc., assistents a la festa, restaren eclipsades per l'èxit del capdill radical. Sabem que l'empresa del nostre Olympia s'ha apressat a oferir-li un contracte en blanc per veure si aconseguia animar la pista i les butaques.
La companyia de l'actor Martori ha sortit de tornada per Catalunya, a base de l'obra pacifista «El hombre que yo maté», que estrenà darrerament al Coliseum Pompeia. Com a fi de fes-

ta, la companyia porta el regidor Bertran de Quintana.

Per obtenir bons negocis i anà amb el cap ben seré, s'han de veure els espectacles que hi ha a la Sala Mercè.

GRAN TEATRE ESPANYOL
Companyia de vodevils i espectacles moderns
Primer actor i director:
JOSEP SANTPERE
Totes les tardes
Les filles de Budha
Nit i totes les nits l'os dels vodevils
La meuca del quint pis
«La petite poule du cinquième»
RIALLES - XIVARRI - XISICLES
Es el comble de la comicitat
Es despatxa en tots els Centres de localitats

HOLLYWOOD BAR - DANCING
CARRER NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17033
Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)
Colossal èxit de la
DEMON'S JAZZ
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

Coliseum
MIRADOR presenta dijous vinent
TOPAZE
L'obra mestre de PAGNOL per LOUIS JOUVET

BOXA OLYMPIA RING
AVUI, dimarts, a les 10 nit
Una excepcional veïllada
Mestres-Ribot :: Tarré-Llanguas
Flynn-West - Moet
Cheo Morejón - Lorenzo Vitrià - Looten
2 ptes. entrada general, 2 ptes, 113 MATXS DE FONTS, 311

CIRC OLYMPIA
Dimarts, dia 26
DEBUT de la segona companyia amb LES FOQUES
ENCICLOPÈDIQUES - LA MOTOCICLETA INFERNAL
El Circ miniatura, mules, mones, gossos, cabres comediantes, etc., etc.

El Be... Rnat
METGE

El mestre Morera, que, com vèrem poder veure al començament de la passada temporada del Liceu, tenia ja fermes sospites que ni els artistes ni el públic barceloní no es mereixen tastar les seves obres, ha pogut corroborar aquestes sospites de manera irrefutable. L'altre dia, al Palau podia veure com li era rebutjada unànimament la seva darrera producció.

El mestre Grignote de Lamón, que tan gran admirador és de l'obra d'Amadeu Vives, per a fer-ho constar així ben públicament, en l'actualitat està fent assajar per la Manda Bunicipal una nova llaua del mestre Lamón de Grignote fill.

El mestre Mompu ha compost una sonata per xilofon i platerets. Sembla que serà estrenada en un dels primers actes que celebrin els de l'Asland (Amics Sapastres de l'Art Nou Delirant).

Lluís Beethoven va anar molts anys a estudi amb Lluís Monocle i Capdevila, segons ens fa saber aquest brillantíssim demògraf en copiosos articles i conferències per a ús de les joventuts d'esquerra. La meitat de l'obra del primer d'aquests lluisos (al qual el segon ha tret el «van», perquè hi hagi menys diferència entre els dos), va ésser inspirada per l'altre, mentre lluitaven junts a la pesca de l'ou ferrat.

Agustí Esclasans ha trobat, definitivament, la manera de posar la seva solidesa intel·lectual al servei d'una indústria: redacta les frases d'una acreditada pastisseria «nostrada».

Ha començat la tramesa de catàlegs-butlletins de subscripció del llibre «Siluetes epigramàtiques», de Tomàs Roig i Llop, del qual ens plau reproduir-ne aquest fragment:

«L'editor ha cregut que un llibre exigia una edició impecable. Per això, ultra confiar-la als Tallers Sallent, de Sabadell, de tan justa fama, hi esmerçà un paper igual al d'aquest prospecte, de la millor qualitat, avui ja distingit amb el nom de paper «Fundació Bernat Metge».

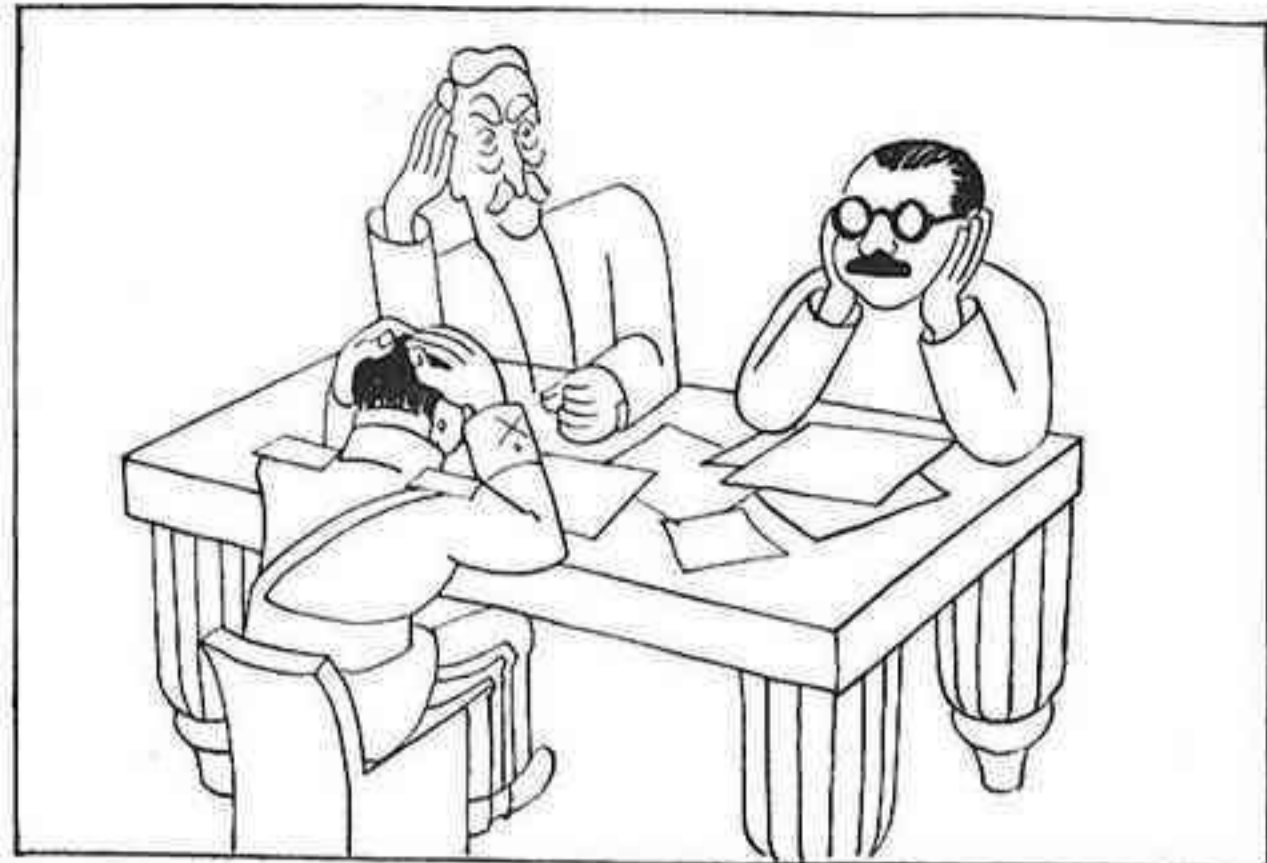
Els de l'ADLAN preparen per a molt aviat «L'exposició del mal gust» en la qual, com el seu nom indica, podran enviar-s'hi ampolles de gasosa, llibres d'en Lluís Capdevila, màquines de segar aafals i sistemes de l'Esclassans.

Llengües ben informades asseguren que els premis — si és que n'hi ha — se'ls adjudicaran els redactors de «La Campana de Gràcia».

CABARET CATALA
Dijous 27, a la nit, formidable **FESTA CUBANA**
El Cabaret Català convertit en la MANIGUA CUBANA
Ballables a càrrec de l'orquestrino dels èxits
Casas y su Tribu
Tothom, dijous, a divertir-se al BALL MUSEET del CABARET CATALA
Rbla. Sta. Mònica, 6 - Tel. 25687

ACTUALIDADES
Rbla. Catalunya, 37 - Telèfon 11701

Tots els dilluns, canvi de programa
■ GAUMONT SUPER NEWS
Reportatges d'actualitat
■ MAGAZINE ATLANTIC
Curiositats i rarses del món Comentat en espanyol
■ PARAMOUNT-NEWS
Les últimes notícies mundials
■ U. F. A. ACTUALIDADES
Festes tradicionals en l'entjgo ciutat Roitwell
■ ECLAIR JOURNAL
Comentat en espanyol
La vida a Alemanya sota el nou règim INTERVIU amb l'eminent PROFESSOR EINSTEIN a Got Sur Mer, expulsat d'Alemanya pel govern Hitler
Continua de les coses del matí a la una de la nit
Localitat única: UNA pesseta
Aparells WESTERN - ELECTRIC

— Aquests pistoiers, fan de mal domar... — I si els regaleu els quatre volums de «Guerra i Pau?»

NOVETATS BIBLIOGRÀFIQUES

“Pàgines viscudes de la Història de Catalunya”

Per A. Rovira i Virgili

UN LLIBRE que no ha acabat de sortir: «Pàgines viscudes de la Història de Catalunya».

Entre els llibres que arribaren tard al tren de la Diada del Llibre, cal consignar el que havia de fer sortir el senyor Rovira i Virgili titulat «Pàgines viscudes de la Història de Catalunya». Es tracta d'un llibre per a infants en el qual es recopilen les «Pàgines Viscudes» sobre fets de la Història de Catalunya publicades pel seu autor en el malaguanyat setmanari infantil *La Mainada*. Com, però, els temps han canviat, l'autor ha hagut de posar al dia les gestes dels catalans de l'antigor, netejant-les de tot aspecte religiós, esterilitzant-les i laicitzant-les. Així, per exemple, quan explica la conquesta de València pel rei en Jaume, fa constar que abans de l'assalt, contràriament a! que diuen les cròniques, els catalans no oïren missa, sinó tot a l'inrevés.

Que no és veritat que els almogàvers, en llançar-se a l'atac, tingueren per criu de guerra «Santa Maria! Firam! Firam!», sinó, com la lògica exigeix: «Me c... Firam! Firam!».

Que les lluites entre cristians i sarraïns no eren tals, sinó lluites entre els rebassaires i els propietaris de la terra, lluita que acabà amb la victòria d'aquests darrers i que ara caldrà repetir amb el mateix èxit.

Que els jueus es convertien, no pas al cristianisme, sinó al laïcisme, i per no voler-los convertir és que foren expulsats o cremats.

Que les lluites religioses eren simplement lluites de classes.

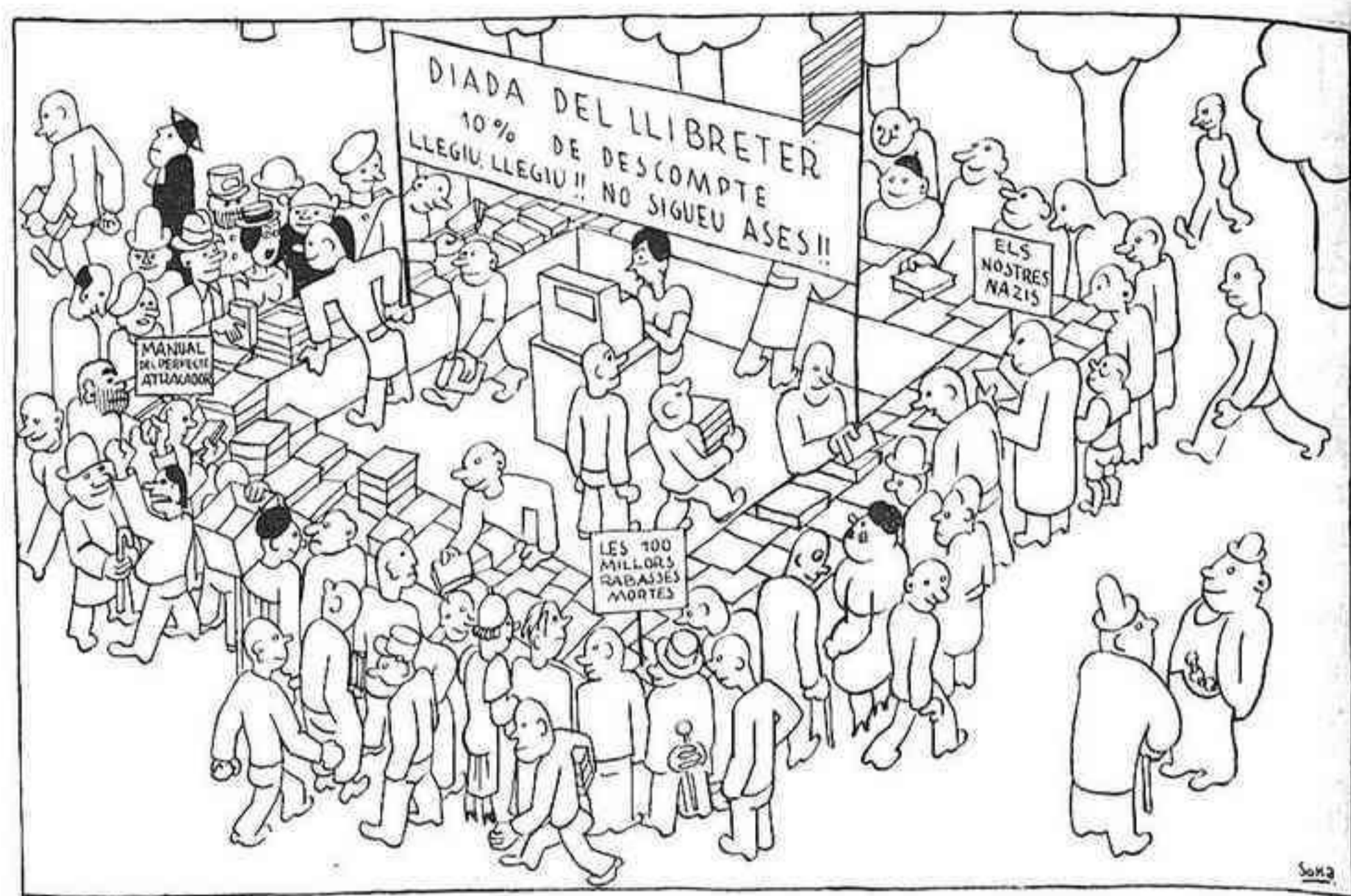
Que la predicació del cristianisme a Catalunya fou una ample propaganda electoral en la qual els electors varen creure, per un malentès, que els oradors els prometien el cel.

Que la «Proclamació Catòlica» de 1640, publicada pels Concellers de Barcelona i repartida per tot Europa per a protestar de l'opressió de Felipe IV, era un manifest comunista.

Que el Corpus de Sang no fou tal Corpus, sinó una vaga de segadors amb acció directa, i que el Sant Crist que arboraven no era tal Sant ni tal Crist, sinó una parabol·la, que ja era coneguda amb aquest nom vulgar en aquelles èpoques reculades.

Que Sant Ramon de Penyafort va protestar indignat en saber que l'havien fet sant, i que l'únic que havia acceptat el càrrec era Sant Vicenç Ferrer, els sentiments anticatolans i clericals del qual tots els infants coneixen.

Encara hi fa moltes altres revelacions, que per manca d'espai a dedicar a les gasetilles pregades, no podem explicar als nostres lectors.

— Com voleu que anem bé, amb aquest llibretrinege?

El desvetllament dels Escamots Tingueu present la F. A. I. en les vostres oracions

Els qui es preguntaren per què servien els Escamots i quin diable de falta feia tota la moixiganga d'aquesta organització, suposem que a hores d'ara ja hauran sortit de dubtes. La brillant actuació dels Escamots a finals de la setmana passada ha projectat una llum nova i convincent sobre la veritable finalitat de llur existència.

amb aquestes vagues paraules volem al·ludir concretament a la valenta acció contra els pistoiers de la F. A. I., que ha culminat amb el magnífic assalt de divendres passat a la impremta de *Solidaridad Obrera*.

Per si els nostres lectors ignoren els detalls d'aquesta gloriosa performance, ens permetrem recordar-los en les escenes principals que la premsa diària, una vegada més, ha negligit, deixant per al *Be Negre* la feixuga càrrega d'informar degudament la pública opinió.

Quan l'estat major de l'Esquerra acordà que la cosa ja no podia durar ni un minut més, el coronel Badia reuni les seves forces i les arengà amb aquestes mots:

—Escamots: La Patria escamuda demana de vosaltres un esforç més. Recordeu les gestes d'aquells avantpassats nostres, que ara no recordo, però que eren avantpassats, que commogueren el món. El període d'entrenament ja ha passat. El periodista Brunet, la dona i la noia d'El Be Negre, etc., etc., no eren sinó pretextos per a fer gana. Ara s'obre davant nostre el llibre blanc de la Història. Si l'haguéssim d'escriure nosaltres ens veuríem en un embull.

En arribar a aquest punt del discurs, les dents de les boques dels Escamots petaven de ràbia. Tots profieren crits de «On hem d'anar?», «Qui són els malvats?», «Ira de Déu!», «Desperta ferret», etc., etc. Els que havien estat a Prats de Molló cridaven «On les aures!».

—Escamots, calma, que no vol pas dir feblesa — continuava amb aquest estat anàrquic de Barcelona. Hem d'acabar amb els atemptats, les vagues, els atreccaments, les vuit hores i el ram de la construcció. Cal exterminar els propagadors de l'anarquia ambulants. Cal deslluir Barcelona i Catalunya d'aquest terrible flagell del comunisme llibertari...

Aquí, el capítol Badia ja no pogué seguir més. L'allau esca-

mot ja havia emprès la ruta vers els tallers de *Solidaridad Obrera*, guiats per un ex-redactor d'aquest diari, acomodiat un dia que va demanar augment de sou.

En ésser a la impremta de la *Soli*, feren saltar les portes i tots els escamots entraren en tromba. Davant de la furia dels assaltants, els anarquistes s'encaminaren a Déu i, cames ajudant-me, fugiren per les eixides i galeries del darrera. Els escamots destruïren la rotativa i les màquines i detallaren les bobines de paper, en forma de rotllos de paper higiènic, operació que contribuirà a l'estabilització del mercat d'aquest producte, bastant atropellat per la baixa del dòlar.

Aquesta és la gesta gloriosa dels escamots i ha estat molt ben rebuda per l'opinió pública. En la darrera sessió de l'Ajuntament, a proposta del presumpcte agredit Solà Cañizares, fou acordat el nomenament col·lectiu de fills predilectes de la ciutat a tots els participants en l'operació de l'assalt a *Solidaridad Obrera*, Diumenge vinent al matí, en l'avinguda dels Tolls del Parc de la Ciutadella, tindrà lloc l'acte d'imposició de medalles i lliurament de credencials als escamots que més es distingiren en la gesta. El conseller Dencàs els passarà en revista i després seran sortejats entre els concurrents, dues dotzenes d'injeccions antituberculososes.

Confeccions de l'Agustí

Ha estat molt celebrada la confessió que l'altre dia des de les planes de l'òrgan de l'Intel·lectualista (Hem dit «La Campana de Gràcia»), feia l'abrandat creador del sistema a propòsit de l'aniversari de la proclamació de la República.

L'Agustinet Esclassans ens donava les raons del seu fervor republicà, que resumia d'aquesta manera:

«Fa tres anys, tots gemegàvem sota el jou de l'opressió monàrquica. Uns a l'exili, altres a la presó, altres a la màrria, tots els catalans somníavam la llibertat.»

Esclassans, cam saben els nostres lectors, no va haver d'exilar-se mai, ni tampoc no anà a la presó per cap motiu — bé se'n guardava prou! — no cal dir, doncs, on es trobava.

HOMENATGES

L'únic que faltava

Diumenge va ésser tributat un homenatge en forma de vermut i discursos, al senyor Joan Ramírez Sagarra. «Qui és el senyor Joan Ramírez Sagarra? El prospecte amb el «Modo de usarlo» no ens diu que es tracti de l'«Oso», però sí la composició i l'aspecte del producte. L'aspecte, pel retrat que en publica, és sa, grassonet i mal afeitat, galtes petonejades i cabells lluents, una mica arrissats al clatell, com conve — res de llana. Nas regular, boca, corrent, ulls apropiats, aire atrafegat.

En la composició hi ha, entre altres ingredients, un «Viatge a Toulouse» en ocasió de celebrar-se hi els Jocs Florals de Barcelona, per oferir-se a en Francesc Macià, llavors exiliat.»

«Fomentador, organitzador i secretari dels Jocs Florals de Tarragona, on actuà de President N'Antoni Rovira i Virgili, i en els quals resultà guanyador d'un premi l'actual Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, en Ventura Gassol». L'home, com es veu, és previsor.

Actualment, la composició no ho diu, perquè és el secret de fabricació, és funcionari de l'Ajuntament de Barcelona; però com que és futur candidat a regidor, es prepara a no anar a l'oficina, perquè diu que «s'han de guardar les distàncies i no convé alternar amb els funcionaris que després han de tenir el respecte degut al regidor.»

Naturalment, però, aquesta teoria no resarà amb el caixer.

En l'homenatge parlà primer el president d'un centre d'Hostafrancs que no pogué continuar perquè l'emoció l'embargava. Després va fer mig discurs el tinent d'Alcalde senyor Viàlta, que tampoc no pogué continuar perquè es trobà malament i acabà de cap a la taula. Sembla que malgrat l'aspecte sa de l'homenatge, no hi haguieren més desgràcies. La darrera serà la seva presentació en candidatura.

VIES URINÀRIES

DEFECTES SEXUALS

POLICLINICA FARRE PIJOAN

RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

DARRERA HORA

Amb motiu de l'exposició «Mirador», dedicada als cent anys de regtat femení, han sortit diverses idees per fer altres exposicions amb aquest caire monogràfic.

Una d'elles seria: Els deu anys d'evolució política del Sr. Esteve Batlle. Una altra: Qui els ha vist i els veu!, dedicada a tots els artistes que col·laboraren amb la dictadura. La de més enllà: La permanència de l'art a través de totes les polítiques.

Ha estat vist a l'exposició de Santassussagna, la senyora Laura Brunet de Sanxo Farrarons, delectant-se amb les nuditats pintades per l'artista, a la captura de noves inspiracions per a les seves novelles filo-tuberculósiques.

Ernest Maragall ha obert a Can Parés una exposició de modelistes escultòriques.

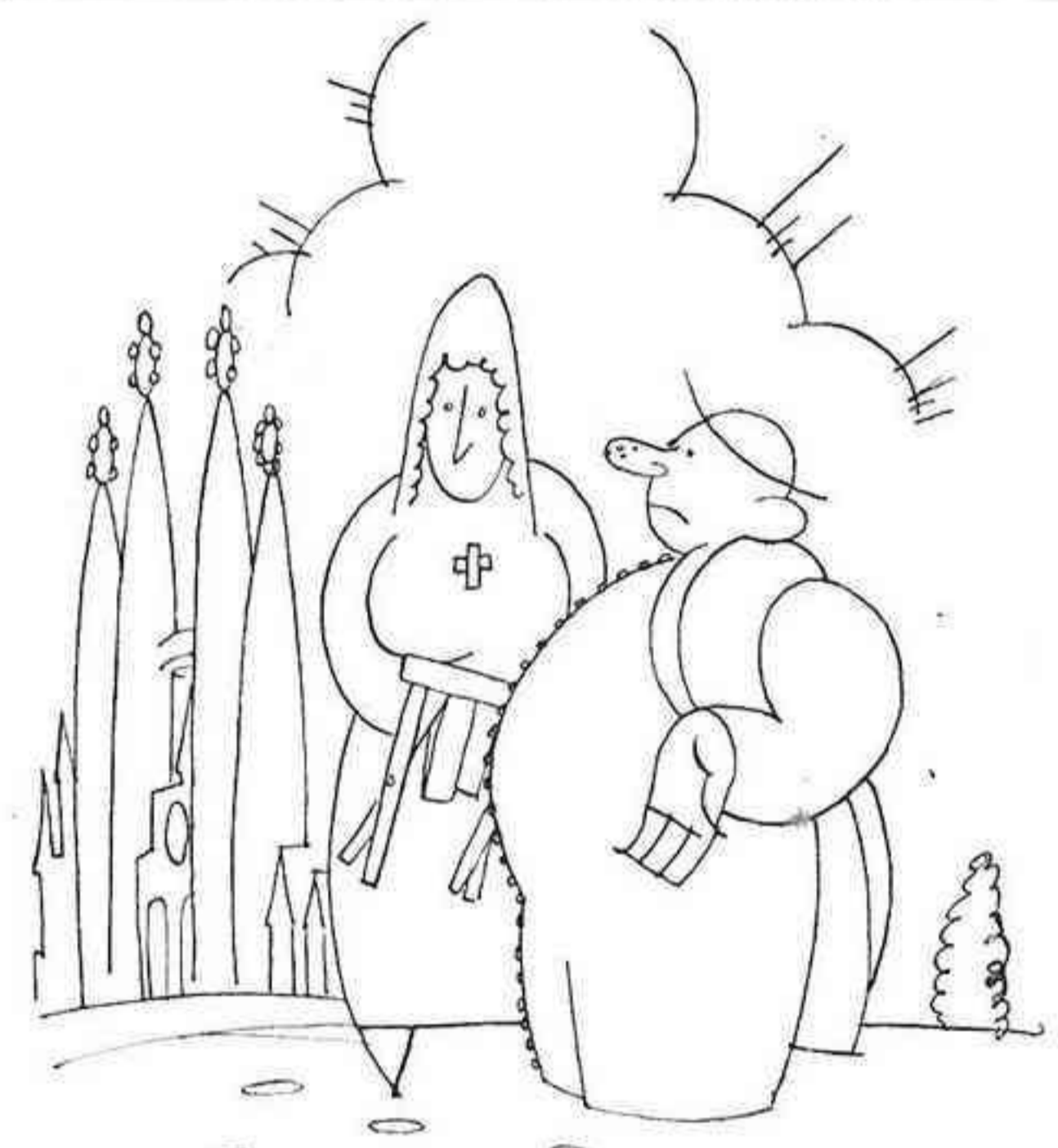
El senyor Oleguer Junyent, aprofitant el seu viatge en el «yatch» del senyor Cambó, ha pintat d'allò més paisatges del mar Adriàtic. Ja era hora que el mecenatge mariner del senyor Cambó hagi donat algun resultat més que un atac de pavescisme en els qui l'han experimentat.

El Dia del Llibre va ésser vist el famós cirabotes Robert de les Cabres adquirint en una parada de llibres vells un llibre titulat «¿Quiere usted aprender a dibujar?» i un altre que es diu: «Mil y un medios de ganarse la vida».

Sembla que aquests són els primers llibres que el senyor Robert ha comprat en la seva vida. L'haver trencat d'aquesta manera amb tots els seus antecedents, és degut al fet que si bé fins ara ha intentat guanyar-se la vida intentant dibuixar, no ha pogut aconseguir mai ni una cosa ni l'altra, i s'ha determinat a veure si d'una vegada hi troba el desllorigador.

SALA PARÉS

Tota la setmana exposició de pintura: MOMPOU d'escultura: ERVEST MARAGALL

UNA VAGA INOPORTUNA

—Llástima! Precisament ara que començaven d'acabar la Sagrada Família!

Un aclariment

La darrera carta de Salvador Dalí

Quan ja ens imaginàvem totalment liquidada la mig abandonada polèmica entre Joan Sacs i Salvador Dalí, ens arriba a la nostra redacció una carta d'aquest darrer en la qual ens prega vulguem donar-li publicitat a fi d'evitar errors interpretatius sorgits a darrera hora entre els qui segueixen amb entusiasme palés aquest afer, iniciat ara fa unes setmanes, a les pàgines de *Mirador*. La carta diu així:

«Distingit Director d'El Be Negre: L'estat ego-paolític de la meua pintura s'allunya de la prostitució putrefacta del clasicisme i del do de pit inconseqüent. Charevut Bisocot, en el seu diari íntim diu que el «cognomistiu» és el plaer dionisiac de la pura eclectica i, en canvi, el senyor Sacs demostra desconfiar en absolut aquestes teories.

«Lamento també l'absència psico-analítica de la fenomenologia diversidista. A Itàlia, a Constantinoble i a l'Observatori de Marsella s'han publicat diversos tractats sobre alineaments reductius que no pretenien altra cosa que submergir-se dins una vaguedat d'eufòria que en el fons no era tal vaguedat sinó una estricta visió de l'academisme a la manera d'un Leonardí.

«La forma dadalítica — això el bon amic Joan Sacs ho desconeix lamentablement — no cerca sinó l'obstrucció freda i mecànica del pensament: «Pretenen tocar el cel amb la mà, però, l'espina del meu rellotge encara té mal de queixal i està febre a per acariciar tenalles d'odontòleg.» (De *L'Inconscience Merveilleuse*, edit. París i Londres.)

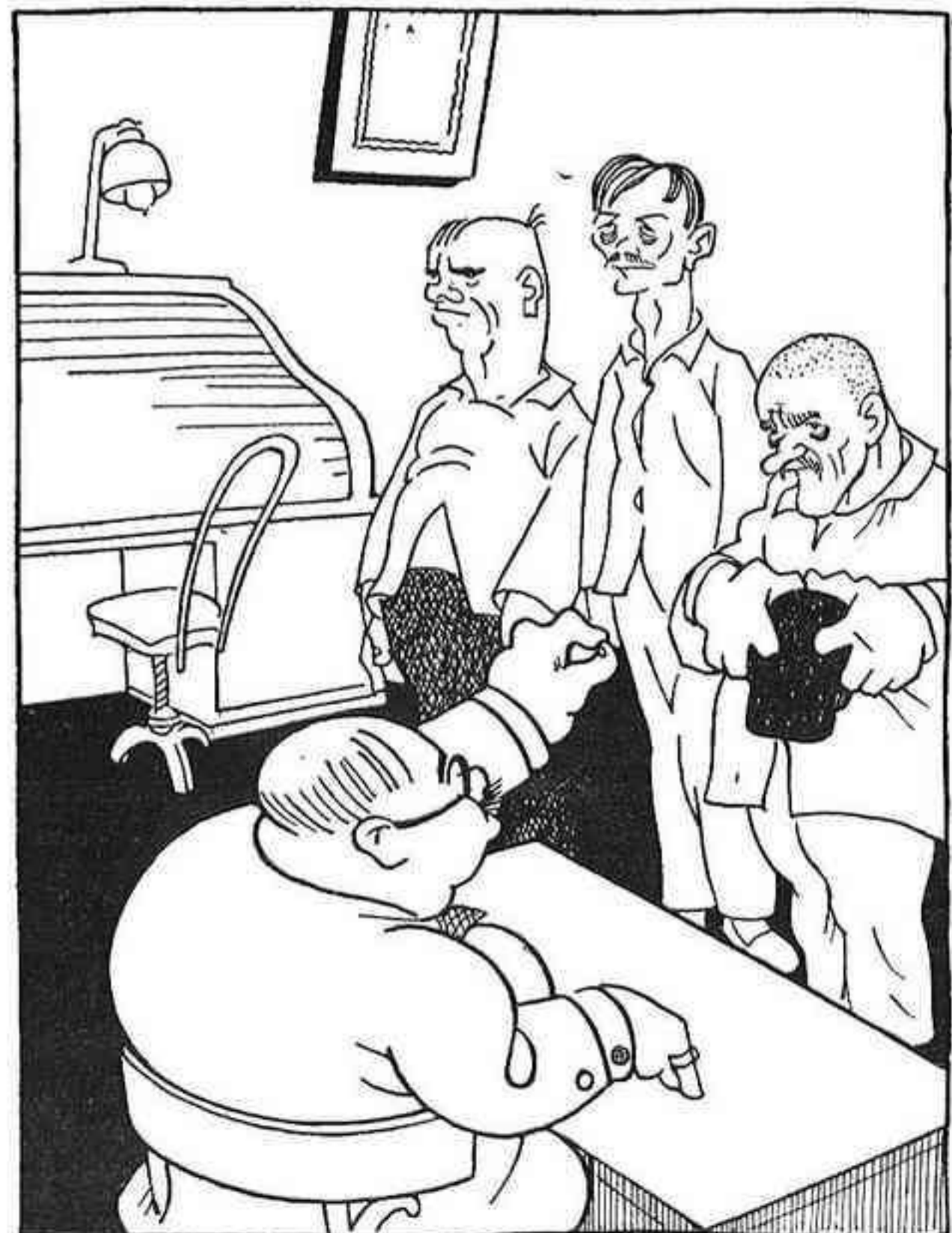
«També recomano als que, fent-se ressò d'una falsa ignorància, inicien un paral·lisme amb l'obscurantisme dinàmic més preliminar, que llegeixin a Wazz, a Dumonet i a Vhendal (col·leccionista de cranis).

«Crec, en una paraula, que no em cal afegir res més per a enderrocar totes les suposicions gratuïtes amb les quals pretenc fer-me caure en pau. Sóc suficientment explícit per a defensar-me. Sé parlar — encara que el senyor Sacs se n'extranyí — clar i català.

«Us saluda afectuosament el vostre amic

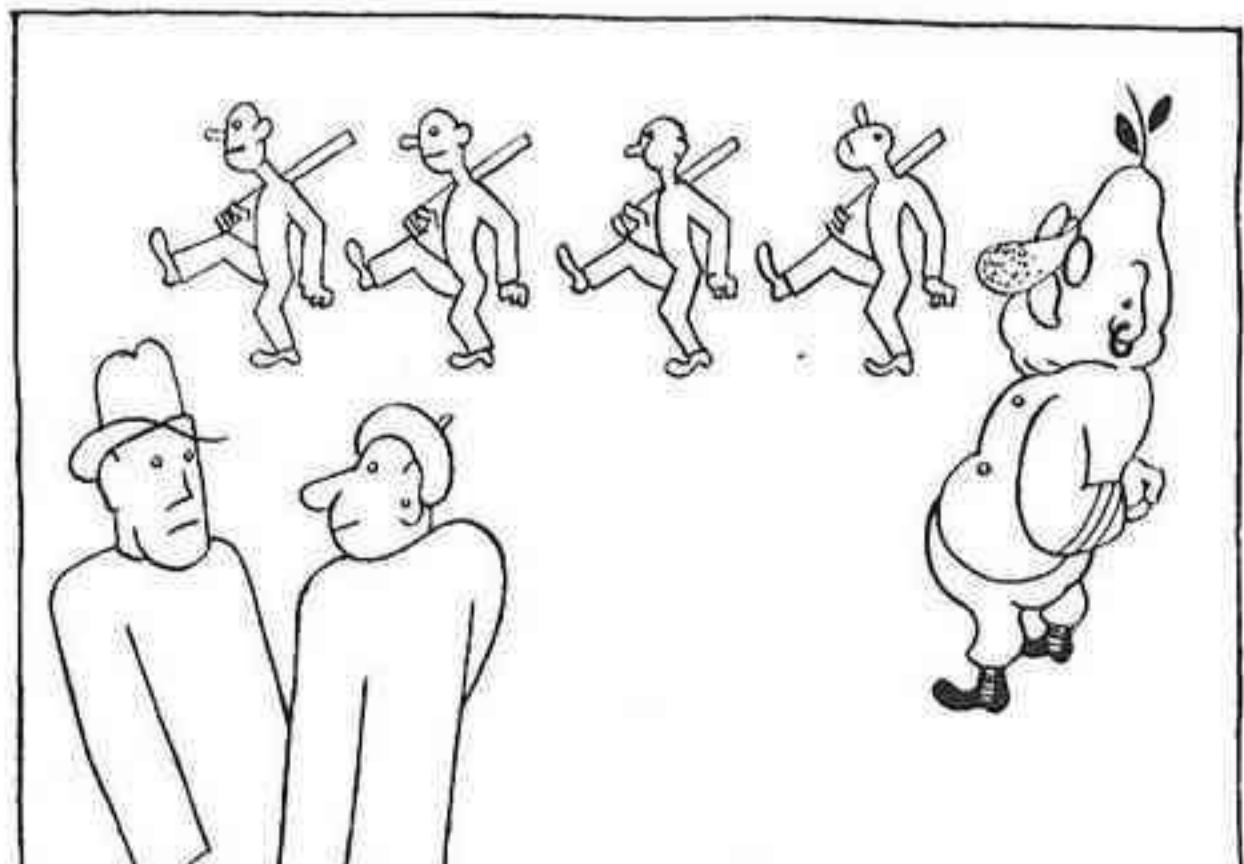
SALVADOR DALÍ

(signat amb suc de taronja)

— Miri, don Miquel, ja ens dispensarà, però hem de tornar a fer una vaguela.

— Feu, fills meus, feu. Primer són les reivindicacions que les obligacions

L'EXERCIT RADICAL

— Uno, dos! Uno, dos! Media vuelta a la derecha.
— Què fan?
— L'obstrucció.

Obituari

Com els nostres lectors ignoren, ha mort en aquesta populosa i industrial ciutat el senyor Anton Castell del Remei, gran patriota, després d'una curta i perllongada malaltia.

Entre els qui el conegueren en vida, la mort del senyor Castell del Remei ha produït una profunda emoció. Ningú no s'explica encara com un home de la fortalesa i de la salut del senyor Castell del Remei, hagi pogut sucumbir en plena joventut i sense avisar els amics.

Tota la seva existència fou dedicada al proïsme. Fou un gran filantrop. Deixa tota la seva immensa fortuna a les persones necessitades, o sigui la seva vídua, la qual salutem en el seu nou estat, i als seus fills.

Home de múltiples i variades activitats, l'any 1889 fundà l'«Agrupació Catalana de Viajantes del Comercio aficionados a la cria del Canario», i des anys després guanyava la flor natural dels Jocs Florals de Sant Pere de Riudevilles. Aquella poètica avinentesa li féu conèixer la que després fou la seva esposa, gràcies a haver estat nomenada Reina de la festa pel Comitè organitzador de la gaia festa. Més tard fou ex-combatent de la guerra de Cuba, i el 1910 el Govern li concedí la Medalla del Treball per haver salvat, després de molts esforços, un nen que havia caigut dins un pou a Geliada, on el difunt estuiejava.

Fou un gran lluitador per a la causa de les llibertats de Catalunya. Fa dos anys que es dedica de ple al periodisme. Col·laborava assiduament a «El Eco de Noya», «La Voz del Género de Puntos», «El gorro blanco» i «La Campana de Gràcia».

En les darreres i úniques eleccions al Parlament de Catalunya, la Lliga Catalana (antes Poniente) va incloure'l en la seva candidatura. Quan en sortí va tenir el disgust de veure que havia perdut per la petita diferència de trenta mil vots, que per casualitat va tenir damunt d'ell el seu contrincant, qui, com de costum, era de l'Esquerra.

El nostre més exquisit condol per a la vídua i els fills. Afegim al sentiment que els aclapara, el nostre modest, però sincer com pocs n'hi hagi. Desconfieu de les imitacions.

Burocràcia i literatura

C. A. Jordana està preparant un llibre d'assaigs que portarà per títol «Reflexions estilístiques o les interioritats burocràtiques de la literatura patral».

El llibre versarà sobre l'estil literari de les nostres oficines burocràtiques dels nostres més importants prohoms i als benifets que ha portat a la correcció de llur estil, l'absència permanent de l'«Oficina de Correcció de textos», de la qual és director el notable novel·lista Joan Puig i Ferrater.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIO Corts, 414 - Telèfon 30422